

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobců **a) Q., a. s., b) C. CH. C. R., s. r. o.**, oba zastoupení JUDr. Milanem Kohoutem, advokátem se sídlem Břevnovská 433/12, Praha 6, proti žalovanému **Úřadu městské části Praha 2, odboru výstavby**, se sídlem náměstí Míru 20, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 7. 2004, čj. výst.:2470/04/Svo D-1881/2, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 7 Ca 165/2004, o kasační stížnosti žalobců proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. 1. 2005, č. j. 7 Ca 165/2004 - 34,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku bylo podle § 112 odst. 2 zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o hlavním městě Praze“), v souladu s rozhodnutím stavebního odboru Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 21. 6. 2004, čj. MHMP-74212/2004/OST/So/Pe, zrušeno opatření odboru výstavby Úřadu městské části Praha 2 ze dne 8. 4. 2004, čj. 8269/04/Cv, jako

opatření vydané v rozporu se zákonem č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů. V odůvodnění žalovaný uvedl, že opatřením – sdělením k ohlášení reklamního zařízení podle § 71 stavebního zákona – žalovaný povolil žalobcům (dále též „stěžovatelé“) umístění reklamních zařízení na atice jižní fasády domu čp. 1881, N. M., B. N. 5, P. 2, sestávající se ze 32 samostatně funkčních LED diodových panelů o rozměrech 1500 x 2000 mm se 2 x 64 otočnými lamelami drženými v rámu na konstrukci atiky o rozměrech 3090 x 100 mm. Po instalaci tohoto zařízení bylo zjištěno, že zařízení tvoří jeden funkční celek rušící občany intenzitou světla v souvislosti s pohybem obrazu. Proto byla výše citovaným rozhodnutím stavebního odboru Magistrátu hlavního města Prahy (dále též „Magistrát“) stanovena žalovanému třicetidenní lhůta na zrušení tohoto opatření pro nezákonnost. Žalovaný uvedl, že nyní zrušené opatření bylo vydáno zejména proto, že podklady předané stavebníky vyvolaly dojem, že jde o samostatně fungující zařízení nepřesahující povolené rozměry 4 m². Po instalaci však bylo zřejmé, že jednotlivé moduly LED diodových panelů tvoří jeden funkční celek, který lze posoudit jako videoboard o rozměrech panelu několikanásobně přesahujícího tyto rozměry.

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 24. 1. 2005, č. j. 7 Ca 165/2004 - 34, byla žaloba proti tomuto rozhodnutí odmítnuta jako nepřípustná s tím, že napadené rozhodnutí nepodléhá soudnímu přezkumu. Soud uvedl, že rozhodnutí bylo vydáno rámci tzv. dozorčího práva, jímž Magistrát dozoruje, zda rozhodnutí vydávaná městskými částmi v přenesené působnosti jsou v souladu se zákony. Přitom je Magistrát oprávněn výkon takového rozhodnutí pozastavit, a zároveň vyzvat příslušný orgán městské části ke zrušení takového rozhodnutí. Pokud orgán městské části své rozhodnutí v souladu s právním názorem Magistrátu zruší, nemůže se ještě jednat o rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť práva a povinnosti subjektů mohou být dotčena až případným dalším rozhodnutím ve věci samé. Argument, že rozhodnutím došlo k zásahu do pokojného stavu po právu realizované a užívané stavby, není případný, neboť zrušení rozhodnutí pro nezákonnost nezasáhlo žádná práva žalobců, neboť jim žádné právo neurčuje ani jim neukládá žádné povinnosti. Soud dále uvedl, že žalobci svou obecnou námitku, že by se mohlo jednat o nezákonný zásah, v celém textu žaloby nijak blíže nespecifikovali, žalobu i žalobní petit formulovali jako v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. a proto soud žalobu neposuzoval z hlediska žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu ve smyslu § 82 a násl. s. ř. s. Ze všech uvedených důvodů soud žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. za použití § 68 písm. e) s. ř. s. a § 70 písm. a) s. ř. s. Z důvodu procesní ekonomie soud již nerozhodoval o přiznání odkladného účinku žalobě.

Proti tomuto usnesení podali žalobci v zákonné lhůtě kasační stížnost, v níž označili za nesprávný právní názor soudu, že zrušením uvedeného opatření se neurčují práva a povinnosti subjektů a nezasahuje se do jejich právní sféry. Stěžovatelé uvedli, že pro užívání reklamních, informačních a propagačních zařízení platí, že tato zařízení nevyžadují územní rozhodnutí o umístění stavby a režimu stavebního zákona podléhají, pokud jsou na pozemku nebo stavbě, jsou-li viditelná z veřejných prostorů a mají plochu větší než 0,6 m². Zařízení vyžaduje ohlášení stavebnímu úřadu, a provést je lze pouze na základě písemného sdělení stavebního úřadu, že stavební úřad proti provedení nemá námitek. Jedná se tedy o stejné oprávnění, jaké zakládá stavebníkovi stavební povolení k provedení stavby. V daném případě vzniklo stavebníkovi sdělením stavebního úřadu právo a související povinnosti k provedení ohlášeného zařízení. Sdělení k ohlášení byl úkon, jenž byl rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť jím bylo založeno právo k výstavbě reklamního zařízení; jeho zrušením se nyní na reklamní zařízení pohlíží jako na nepovolené. Zrušení sdělení k ohlášení již samo o sobě zasahuje do právní sféry žalobců a tím došlo k zásahu do nabytých práv stěžovatelů,

resp. k závaznému zrušení nabytých práv. Stěžovatelé podotkli, že „dodatečné sdělení k ohlášení“ již realizovaného reklamního zařízení není podle stavebního zákona možné. V dané situaci navodilo napadené usnesení Městského soudu v Praze právní stav, kdy by proti zrušení sdělení k ohlášení nebyla možná soudní kontrola, neboť proti zrušení ohlášení není právo odvolání. Smyslem správního soudnictví je přitom podle § 2 s. ř. s. poskytování ochrany veřejným subjektivním právům. V daném případě zákonodárce umožnil zkrácení procesu „povolení“ reklamního zařízení formou sdělení k ohlášení, přičemž soud by podle vysloveného právního názoru v takovém případě ochranu svým přezkumným právem neposkytoval; paradoxně by však ochranu poskytoval, pokud by správní orgán uvalil na reklamní zařízení povolovací režim. V případě neuvalení režimu povolení by pak bylo zcela na libovůli stavebního úřadu, zda by své kladné sdělení k ohlášení v libovolné lhůtě zrušil a vlastník reklamního zařízení by v takovém případě měl povinnost je odstranit a nemohl by se právními prostředky domoci přezkumu zrušení sdělení k ohlášení. Soud měl podle žalobců z úřední povinnosti ve smyslu § 76 odst. 2 s. ř. s. zkoumat nedostatek v poučení, případné účinky napadeného rozhodnutí a možnosti opravných prostředků. Nicotnost rozhodnutí soudu stěžovatelé dále dovozují z toho, že v zákoně o hlavním městě Praze je možnost pozastavení výkonu opatření orgánu městské správy v přenesené působnosti systematicky zařazena pod hlavu X – Dozor, a je zaměřena na nápravu opatření nemajících přímý důsledek na ztrátu veřejnoprávního opatření z individuálního aktu veřejné správy určenému konkrétnímu adresátu jako v případě, kdy sdělením k ohlášení nabývá ohlašovatel veřejnoprávní titul k výstavbě a provozu svého zařízení. Pokud by byl někdo takovým sdělením k ohlášení zkrácen na svých právech, mohl by proti němu podat správní žalobu; tak se však v dané věci nestalo. Ze všech uvedených důvodů jsou stěžovatelé přesvědčeni, že nebyly naplněny zákonné podmínky pro odmítnutí žaloby. Stěžovatelé proto navrhli, aby usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. 1. 2005, čj. 7 Ca 165/2004-34, bylo zrušeno a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení; současně stěžovatelé požádali o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti zčásti ztotožnil se stěžovateli, že § 71 stavebního zákona upravuje režim umístování reklamních zařízení a stanoví, že reklamní zařízení lze umístit jen na základě sdělení stavebního úřadu k ohlášení, že proti jeho umístění nemá námitek. Žalobci však ohlašovali reklamní zařízení tak, aby nebyl zřejmý úmysl provozovat je v rozporu s čl. 60 vyhlášky hlavního města Prahy č. 26/1999 Sb. omezující rozměry reklamních zařízení v památkových zónách na 4 m². Žalovaný je přesvědčen, že stěžovatelé si byli od počátku vědomi svého postupu v rozporu se zákonem. Žalovaný uvedl, že v případě ohlášení je možný dokonce i konkludentní souhlas, pokud stavební orgán do třiceti dnů nesdělí stavebníkovi, že stavební úpravy je možné provést pouze na základě stavebního povolení. Pokud dojde v těchto případech k provedení stavby v rozporu se zákonem, je jedinou možností náprava podle § 112 zákona o hlavním městě Praze. V případě „opatření“ stavební zákon procesně neupravuje možnosti nápravy a nečiní tak ani správní řád; proto je jediným prostředkem § 112 zákona o hlavním městě Praze. Žalovaný se neztotožnil s názorem, že došlo k zásahu do nabytých práv stěžovatelů, resp. k závaznému zrušení nabytých práv, neboť stěžovatelé nemohli toto právo nabýt, jelikož nebyli v dobré víře. Zrušení opatření nemá stejné následky jako následné nařízení odstranění reklamního zařízení podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. V rámci tohoto řízení, jehož výsledkem bude rozhodnutí o odstranění stavby, mohou stavebníci vyčerpat všechna práva účastníků řízení a tedy i následnou možnost soudního přezkumu. Žalovaný se dále neztotožnil s podřazením ohlášení pod legislativní zkratku „rozhodnutí“ ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný závěrem navrhl odmítnutí kasační stížnosti, neboť stěžovatelé v kasační stížnosti uplatnili skutečnosti, které mohli uplatnit již v žalobním řízení.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatelé v ní namítají důvody podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Důvodem kasační stížnosti byl důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy stěžovateli tvrzená nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí žaloby spočívající v nesprávném posouzení otázky naplnění podmínek pro odmítnutí žaloby soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je aplikována správná právní norma, která je však nesprávně vyložena.

Nejvyšší správní soud se ztotožnil s názorem Městského soudu v Praze, že rozhodnutí Úřadu městské části Praha 2, jímž bylo v souladu s § 112 odst. 2 zákona o hlavním městě Praze zrušeno opatření – sdělení k ohlášení reklamního zařízení, nepodléhá soudnímu přezkumu. V daném případě je sice napadený úkon správního orgánu formálně označen jako „rozhodnutí“, materiálně se však nejedná o rozhodnutí ve smyslu legislativní zkratky § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť se takovým úkonem nezakládají, nemění, neruší ani závazně neurčují práva nebo povinnosti. Tento úkon žalovaného proto nelze považovat za rozhodnutí přezkoumatelné ve správním soudnictví, neboť samo o sobě nemá za následek zásah do hmotných práv stěžovatelů a tedy nemá bez dalšího účinky ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., přičemž takové účinky zasahující do práv a povinností žalobců by mohlo mít teprve rozhodnutí stavebního úřadu o odstranění reklamního zařízení, neboť až tímto rozhodnutím může být zasaženo do právní sféry žalobce. Zrušením opatření nevyplývá žalobcům bezprostředně žádná povinnost; povinnost jim vyplyne až případným vydáním rozhodnutí o odstranění reklamního zařízení, proti němuž však budou mít možnost podat odvolání ve správním řízení a není sporu o tom, že proti takovému rozhodnutí je možné následně brojit také správní žalobou. Námitku stěžovatelů, že se v daném případě jedná o libovůli správního orgánu, soud neshledal důvodnou, neboť v dané věci má následovat řízení o odstranění stavby podléhající správnímu řízení i následné soudní kontrole. Ohledně námítky, že soud měl z úřední povinnosti zkoumat nicotnost napadeného rozhodnutí, je zapotřebí připomenout, že soud prvního stupně primárně zkoumá, zda se věci vůbec může zabývat, tedy zda správní žalobou napadený úkon je žalobou proti rozhodnutí správního orgánu. Pakliže soud – tak jako tomu bylo v souzené věci – dospěje k závěru, že rozhodnutí nepodléhá soudnímu přezkumu, nezabývá se již otázkami dalšími, a to ani případnou nicotností takového rozhodnutí. Pokud jde o obecné tvrzení stěžovatelů, že § 112 zákona o hlavním městě Praze neumožňuje zrušit individuální správní akt, pak tato skutečnost z uvedeného ustanovení nevyplývá, neboť podle něj je možné zrušit usnesení, rozhodnutí nebo opatření městské části v přenesené působnosti, z čehož nelze dovodit, že by jimi nemohly být také individuální správní akty.

Nejvyšší správní soud dospěl ze všech uvedených důvodů k závěru, že Městský soud v Praze postupoval v souladu se zákonem, když rozhodl o odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 68 písm. e) s. ř. s. a § 70 písm. a) s. ř. s. Důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. tedy není dán a Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud rozhodl o zamítnutí kasační stížnosti, nezabýval se již návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšným žalobcům náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobců žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. dubna 2006

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

